

ZASTARA KREDITA BANKE

Prema stavu Vrhovnog suda RH u odluci br. Rev-861/2007 nižestupanjski sudovi zaključuju u prilog nastupa zastare tražbine banke kao tužitelja. U prilog takvog zaključka polaze od utvrđenja da je čl. 13. Ugovora o kreditu određeno da se kredit smatra dospjelim na naplatu u cijelosti kada korisnik kredita propusti platiti dvije uzastopne mjesečne dospjele rate kredita. S tim u svezi utvrđuju da je dospjeće na naplatu cijelog kredita, obzirom na neprijepornu činjenicu da nisu isplaćene o dospjeću dvije uzastopne mjesečne rate, nastupilo izvan roka od pet godina računajući unatrag od utuženja. Slijedom takvih utvrđenja, pravo banke na otkaz ugovora o kreditu treba promatrati neovisno od prava banke da po dospjeću cijelog kredita na naplatu zatraži pravovremeno njegovu isplatu kako bi izbjegla nastup pravnih posljedica zastare tražbine. Tužitelj zapravo u reviziji smatra da bi se moglo smatrati da je cijeli kredit dospio na naplatu trenutkom neplaćanja dviju uzastopnih rata kredita samo onda ako bi se banka poslužila pravom da ugovor otkáže, a što ona da nije učinila. Ovakve tvrdnje revidenta nisu osnovane, jer iz utvrđenja nižestupanjskih sudova proizlazi da je odredbom čl. 13. ugovora između stranaka utanačeno da neotplaćeni iznos kredita za naplatu dopijeva trenutkom ne plaćanja dviju uzastopnih rata kredita. Revidentove se tvrdnje ne mogu prihvatiti jer bi proizlazilo da kredit, ako ga banka ne bi otkazala, pa iako dužnik obvezu iz kredita ne ispunjava, ne bi dospio cijeli na naplatu sve dok ne bi dospjela na naplatu i zadnja mjesečna rata kredita, a takvi zaključci iz utvrđenog činjeničnog stanja ne proizlaze. To posebno ne proizlazi iz čl. 13. Ugovora o kreditu u kojoj su odredbi stranke odredile kada se cijeli kredit smatra dospjelim na naplatu. Ako bi se i polazilo od toga da odredba čl. 13. Ugovora nije posve jasna, tada bi ju trebalo tumačiti sukladno čl. 100. ZOO, u korist strane koja nije pripremila i predložila ugovor, a to je tuženik, a ne tužitelj, tj. P. banka.